

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 3 kwietnia 2020 r.

Poz. 2465

WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 386/19 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 13 listopada 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący
Sędziowie

Sędzia WSA Anetta Chołuj
Sędzia WSA Magdalena Jankowska-
Szostak
Sędzia WSA Tomasz Świątlikowski
(sprawozdawca)

Protokolanta

starszy specjalista Monika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w Wydziale III na rozprawie w dniu 13 listopada 2019 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Jeleniej Górze
na § 2 ust. 2 i 4, § 3 ust.1 pkt 3, § 4 ust. 10, 11 i 20 załącznika
do uchwały Rady Gminy Mysłakowice

z dnia 3 sierpnia 2012 r. nr XXVII/155/12

w przedmiocie określenia trybu i sposobu powoływania
i odwoływania członków Zespołu Interdyscyplinarnego
do spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz
szczegółowych warunków jego funkcjonowania

stwierdza nieważność § 2 ust. 2 i 4, § 3 ust. 1 pkt 3, § 4 ust. 10,
11 i 20 załącznika do uchwały.

Uzasadnienie

Przystępując do rozstrzygania, Sąd przyjął stan faktyczny i prawny sprawy j/n.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze (dalej: Prokurator) wniósł skargę na uchwałę nr XXVII/155/12 Rady Gminy Mysłakowice (dalej: Rada Gminy) z dnia 3 sierpnia 2012 r. "w sprawie określenia trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków Zespołu Interdyscyplinarnego ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania". Uchwałę zaskarżył w części. Zarzucił, że została ona wydana z istotnym naruszeniem prawa materialnego i ustrojowego, a to: - art. 9a ust. 15 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015, poz. 1390 - dalej:

u.p.p.r.) oraz art. 7 i art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 - dalej: Konstytucja RP), przez przekroczenie upoważnienia ustawowego i wskazanie w § 3 ust. 1 pkt 3 załącznika do uchwały niedookreślonej przesłanki odwołania członka zespołu interdyscyplinarnego, co do którego zachodzi uzasadnione podejrzenie naruszenia zasad poufności danych i informacji uzyskanych przy realizacji zadania, podczas gdy rada gminy została upoważniona jedynie do określenia w drodze uchwały trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków zespołu dyscyplinarnego, zaś art. 9a ust. 3, 4 i 5 u.p.p.r. przewiduje, że jedyną przesłanką warunkującą wchodzenie w skład zespołu interdyscyplinarnego jest fakt pełnienia określonej funkcji we wskazanych w ustawie podmiotach;

- § 118 w zw. z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. Nr 100, poz. 908 - dalej: rozporządzenie), przez powtórzenie w § 2 ust. 2 i 4 oraz § 4 ust. 10, 11 i 20 załącznika do uchwały wprost przepisów art. 9a ust. 8, art. 9c ust. 3, art. 9a ust. 7, 10 i 13 u.p.p.r., podczas gdy powtarzanie takich zapisów ustawy w aktach prawa miejscowego pozostaje - w myśl powołanego rozporządzenia - niedopuszczalne.

Wskazując na powyższe i powołując się na art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm. - dalej: p.p.s.a.), Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności skarżonej uchwały części, tj. w zakresie § 2 ust. 2 i 4, § 3 ust. 1 pkt 3, § 4 ust. 10, 11 i 20 załącznika do uchwały "Tryb, sposób powoływania i odwoływania członków Zespołu Interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania".

Prokurator uzasadnił wnioski i zaprezentował swoje stanowisko w sprawie. W odpowiedzi na skargę, organ wniósł o umorzenie postępowania w sprawie zainicjowanej skargą. Wniosek Prokuratora o stwierdzenie nieważności części uchwały uznał za zasadny. Poinformował, że na sesji w 28 sierpnia 2019 r. Rada Gminy podjęła uchwałę nr XII/99/19 w sprawie zmiany skarżonej uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę organu jednostki samorządu terytorialnego stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza możliwość stwierdzenia jej nieważności. Przepis art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 ze zm. - dalej: u.s.g.) stanowi, że uchwała organu powiatu sprzeczna z prawem jest nieważna. Podstawą stwierdzenia takiego faktu jest uznanie, że doszło do istotnego naruszenia prawa. Do istotnych wad uchwały, skutkujących stwierdzeniem jej nieważności, zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego poprzez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. Z. Kmiecik, M. Stahl, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego, Samorząd terytorialny 2001/1-2, s. 102).

Podstawę wydania skarżonej uchwały stanowił art. 9a ust. 15 u.p.p.r., zgodnie z którym, rada gminy określi, w drodze uchwały, tryb i sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania. Zważywszy na charakter zespołu interdyscyplinarnego, jego zróżnicowany skład osobowy, zakres kompetencji, stosowane przez niego środki oraz treść upoważnienia ustawowego, zamieszczonego w art. 9a ust. 15 u.p.p.r., nie ulega wątpliwości, że zawarte w tym akcie wykonawczym normy prawne mają charakter norm generalnych, wyznaczających adresatom tych norm określony sposób funkcjonowania oraz charakter powszechny na terenie gminy i wywołujący określone skutki prawne, a tym samym stanowi akt prawa miejscowego.

Uchwała w przedmiocie powołania i funkcjonowania zespołu interdyscyplinarnego, podobnie jak każda inna uchwała organu samorządu terytorialnego, musi formułować postanowienia jedynie w granicach upoważnienia ustawowego, regulując tylko te kwestie, które wynikają z delegacji ustawowej. Powyższe wynika z art. 40 u.s.g., zgodnie z którym, gminie na podstawie upoważnień ustawowych przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy, jak też z art. 7 w zw. z art. 94 Konstytucji RP wymagającego, aby materia regulowana podjętym aktem wynikała z ustawy upoważniającej i nie przekraczała zakresu upoważnienia.

Tak więc, wszelkie odstępstwa od katalogu sformułowanego w art. 9a ust. 15 u.p.p.r. przesądzają o naruszeniach przepisu upoważniającego, jak i konstytucyjnej zasady praworządności w zakresie legalności aktu prawa miejscowego, co stanowi istotne naruszenie prawa, obligujące do wyeliminowania z obrotu prawnego

wadliwego aktu w całości lub w części. Stosownie do art. 91 ust. 1 i ust. 4 u.s.g., uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne, tylko w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru ogranicza się do wskazania, że uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

Słusznie wskazał Prokurator, że uchwała dotycząca powołania i funkcjonowania zespołu interdyscyplinarnego musi formułować postanowienia jedynie w granicach wskazanej delegacji ustawowej. Przedstawione wyżej wyliczenie elementów uchwały ma charakter wyczerpujący, co oznacza, że nie wolno w nim zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść upoważnienia wynikającego z ustawy. W konsekwencji, rada gminy nie ma prawa do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w przepisie, ani też podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę. Należy bowiem pamiętać, że regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie uzupełnienie przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, a zatem nie mogą ich zastępować, tak więc niedopuszczalne jest dokonywanie powtórzeń przepisów zawartych w aktach wyższej rangi a tym bardziej poddanie ich jakiegokolwiek modyfikacji (por. wyroki NSA: z 8 kwietnia 2008 r., II OSK 370/07 i z 8 listopada 2012 r., II OSK 2012/12; dostępne: CBOSA). Jednocześnie - uchwalając przepisy prawa miejscowego - rada gminy winna to czynić w zgodzie z upoważnieniem oraz postanowieniami rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej". Tym samym, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego powinien uwzględnić regulacje § 115 i § 135 w zw. z § 143 załącznika do wskazanego rozporządzenia, z których wynika, że w akcie wykonawczym zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym. Powinna także wziąć pod uwagę zapisy § 118 i § 137 w zw. z § 143 załącznika do rozporządzenia stanowiące, że w akcie wykonawczym nie powtarza się tego, co zostało wcześniej przez prawodawcę unormowane w przepisie powszechnie obowiązującym (w ustawie upoważniającej lub w innym akcie normatywnym - innej ustawie, ratyfikowanej umowie międzynarodowej, czy rozporządzeniu) oraz przepisy § 116 i § 136 w zw. z § 143 określające, że w akcie wykonawczym nie zamieszcza się przepisów prawnych niezgodnych ze wskazanymi aktami normatywnymi, a więc i przepisów modyfikujących ich treści.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że ocena, czy dany akt normatywny wydany został w ramach, czy też z przekroczeniem upoważnienia ustawowego, winna być dokonana z punktu widzenia charakteru prawnego upoważnienia ustawowego i jego zakresu w konkretnej sprawie, z uwzględnieniem poprawności legislacyjnej wynikającej z przytoczonych wyżej przepisów rozporządzenia w sprawie zasad techniki prawodawczej.

W rozpoznawanej sprawie, Sąd podzielił stanowisko Prokuratora, że zaskarżone zapisy uchwały są sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa.

Przytoczony na wstępie art. 9a ust. 15 u.p.p.r. zakresła granicę upoważnienia, w ramach którego może działać rada gminy podejmując uchwałę w przedmiocie powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowych warunków jego funkcjonowania.

Jako uzasadnione ocenia Sąd stanowisko Prokuratora w zakresie naruszenia art. 9a ust. 15 w zw. z art. 7 i 94 Konstytucji RP, przez przekroczenie zakresu upoważnienia ustawowego i wskazanie w § 3 ust. 1 pkt 3 załącznika do uchwały niedookreślonej przesłanki odwołania członka zespołu interdyscyplinarnego, co do którego zachodzi uzasadnione podejrzenie naruszenia zasad poufności danych i informacji uzyskanych przy realizacji zadania, podczas gdy rada gminy została upoważniona jedynie do określenia w drodze uchwały trybu i sposobu powoływania i odwoływania członków zespołu dyscyplinarnego, zaś art. 9a ust. 3, 4 i 5 u.p.p.r. przewiduje, że jedyną przesłanką warunkującą wchodzenie w skład zespołu interdyscyplinarnego jest fakt pełnienia określonej funkcji we wskazanych w ustawie podmiotach i nie tworzą żadnych dalszych warunków, które muszą spełniać kandydaci do pełnienia takiego zadania. Warunkiem uczestnictwa w pracach zespołu interdyscyplinarnego jest fakt bycia przedstawicielem określonego podmiotu lub też pełnienia określonej funkcji.

Słusznie zauważa Prokurator, że oceniana przesłanka odwołania członka zespołu interdyscyplinarnego ma charakter niedookreślony i dopuszcza elementy arbitralności w decydowaniu przez Wójta Gminy Mysłakowice o odwołaniu konkretnego członka zespołu. Brak jest bowiem jakiegokolwiek legalnej definicji sformułowania "uzasadnionego podejrzenia". Zatem decyzja w tym zakresie pozostawałaby wyłącznie w gestii wskazanego organu gminy, co jest niedopuszczalne.

W tym miejscu ponownie wskazać należy, że rada gminy może regulować wyłącznie tryb odwoływania członków zespołu, a więc procedurę pozbawienia członkostwa, zaś określanie przez nią przesłanek odwołania członka zespołu interdyscyplinarnego, nadto w swej treści niedookreślonych, nie mieści się w ramach

przekazanego radzie upoważnienia, co - w świetle art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, zobowiązujących organy władzy publicznej do działania wyłącznie na podstawie i w granicach prawa, zaś organy samorządu terytorialnego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie - musi zostać uznane za istotne naruszenie prawa, skutkujące koniecznością stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w tej części.

Z powyższych względów, Sąd uznał, że § 3 ust. 1 pkt 3 załącznika do uchwały w sposób istotny narusza prawo, co uzasadniało stwierdzenie jego nieważności.

Sąd uwzględnił także zarzuty dotyczące naruszenia § 118 w zw. z § 143 rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej", przez powtórzenie w § 2 ust. 2 i 4 oraz § 4 ust. 10, 11 i 20 załącznika do zaskarżonej uchwały wprost przepisów art. 9a ust. 8, art. 9c ust. 3, art. 9a ust. 7, 10 i 13 u.p.p.r., podczas kiedy powtarzanie takich zapisów ustawy w aktach prawa miejscowego pozostaje niedopuszczalne w myśl powołanego rozporządzenia. Sąd uznał, że również w tym przypadku zachodziły podstawy do stwierdzenia ich nieważności.

Trafnie wywodzi Prokurator, że powszechnie obowiązujący charakter zawartych w uchwale - wydawanej na podstawie art. 9a ust. 15 u.p.p.r. - norm zobowiązuje do formułowania ich jedynie na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego, precyzyjnie i kompleksowo realizujących delegację ustawową, pozbawionych jednocześnie powtórzeń przepisów powszechnie obowiązujących zawartych w innych aktach normatywnych, w szczególności w aktach rangi ustawowej. Stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego winny bowiem regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, aby przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały - wydane przez inne podmioty - powszechnie obowiązujące przepisy kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt wykonawczy jest skierowany.

Sąd dostrzega, że rozporządzenie w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" należy zasadniczo traktować jako zbiór dyrektyw skierowanych do prawodawców. Zasady określone w tym rozporządzeniu tylko wyjątkowo mogą być przydatne do oceny legalności aktów prawa miejscowego. Nie służą one natomiast do oceny ich ważności z uwagi na podstawę upoważnienia do ich wydania (por. wyrok NSA z 5 maja 2011 r., I OSK 1059/10; CBOSA). Powoływanie się na te zasady może mieć miejsce jedynie wtedy, kiedy zakres powtórzeń przepisów ustaw, w tym definicji ustawowych, będzie rozległy albo kiedy postanowienia aktu prawa miejscowego będą powodowały zmianę postanowień ustaw (por. T. Bąkowski, "Sądowa kontrola legislacji administracyjnej pod względem zgodności z zasadami techniki prawodawczej. Legislacja administracyjna. Teoria. Orzecznictwo. Praktyka", pod red. M. Stahl, Z. Luniewskiej, Warszawa 2012, s. 37-46; G. Wierczyński, "Konsekwencje nieprzestrzegania zasad techniki prawodawczej", w: T. Bąkowski, P. Uziębło, G. Wierczyński "Zarys legislacji administracyjnej. Uwarunkowania i zasady prawotwórczej działalności administracji publicznej", pod red. T. Bąkowskiego, Gdańsk 2011, s. 86-87). W wyroku z 15 czerwca 2012 r., w sprawie II CSK 436/11 (LEX nr 1232234), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że naruszenie wspomnianych zasad nie wywołuje z mocy prawa żadnych ujemnych skutków. W aktualnym w orzecznictwie sądów administracyjnych dopuszcza się możliwość powtórzenia w akcie prawa miejscowego zapisów ustawowych, o ile takie powtórzenie ma charakter dosłowny (por. wyrok WSA w Poznaniu z 22 kwietnia 2015 r., IV SA/Po 1284/14: CBOSA) i uzasadnione to jest względami zapewnienia komunikatywności tekstu prawnego, stanowiąc określenie materii, która jest regulowana aktem prawa miejscowego. Taka sytuacja nie wystąpiła jednak w rozpoznawanej sprawie, bowiem nie sposób dopatrzeć się konieczności powtórzenia we wskazywanych zapisach uchwały regulacji ustawowych.

W sprawie, w § 2 ust. 2 i 4 oraz § 4 ust. 10, 11 i 20 załącznika do zaskarżonej uchwały powtórzone zostały zawarte w art. 9a ust. 8, art. 9c ust. 3, art. 9a ust. 7, 10 i 13 u.p.p.r. sformułowania:

- "Zespół interdyscyplinarny działa na podstawie porozumień zawartych między wójtem, burmistrzem, albo prezydentem miasta, a podmiotami, o których mowa w ust. 3 lub 5";

- "Przed przystąpieniem do wykonywania czynności, o których mowa w art. 9b ust. 2 i 3, członkowie zespołu interdyscyplinarnego oraz grup roboczych składają organowi, o których mowa w art. 9 a ust. 2, oświadczenie o następującej treści: Oświadczam, że zachowam poufność informacji i danych, które uzyskam przy realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie oraz, że znane mi są przepisy o odpowiedzialności karnej za udostępnienie danych osobowych lub umożliwienie do nich dostępu osobom nieuprawnionym";

- "Posiedzenia zespołu interdyscyplinarnego odbywają się w zależności od potrzeb, jednak nie rzadziej niż raz na trzy miesiące",

- "Zespół interdyscyplinarny może tworzyć grupy robocze w celu rozwiązywania problemów związanych z wystąpieniem przemocy w rodzinie w indywidualnych przypadkach",

- "Członkowie zespołu interdyscyplinarnego oraz grup roboczych wykonują zadania w ramach obowiązków służbowych lub zawodowych"

Tymczasem, o czym była już mowa wcześniej, zgodnie z treścią § 118 rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej", który na mocy § 143 znajduje zastosowanie także do aktów prawa miejscowego, w treści aktu nie powtarza się przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych. Stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego winny bowiem regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, aby przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały wydane przez inne podmioty przepisy powszechnie obowiązujące, kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m. in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt wykonawczy jest skierowany. Uchwała rady miejskiej nie może regulować raz jeszcze tego, co jest już zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne.

Tym samym, powtórzenie w § 2 ust. 2 i 4, § 4 ust. 10, 11 i 20 załącznika do zaskarżonej uchwały, wprost przepisów art. 9a ust. 8, art. 9c ust. 3, art. 9a ust. 7, 10 i 13 u.p.p.r., skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały i w tej części.

Wskazać za Prokuratorem w tym miejscu należy, że wszystkie wypunktowane powyżej uchybienia miały charakter istotny, bowiem skutkowały wprost naruszeniem wyraźnej dyspozycji przepisów ustawy i - jako takie - nie mogą być zaakceptowane w demokratycznym państwie prawa. Sytuacja, w której organy jednostek samorządu terytorialnego w realizacji zadań własnych wykraczają poza normy ustawowo określone klóci się z zasadą legalizmu, jak też osłabia zasadę pogłębiania zaufania obywateli do państwa.

Sąd nie uznał zarazem za uzasadniony - sformułowanego w odpowiedzi na skargę - wniosku o umorzenie postępowania sądowego ze względu na uchylenie zaskarżonej uchwały przez nową uchwałę zmieniającą. W tym zakresie Sąd podziela bowiem wielokrotnie wyrażany w orzecznictwie pogląd, że uchylenie zaskarżonego aktu prawa miejscowego, po wniesieniu skargi, nie czyni skargi bezprzedmiotową, a to ze względu na odmiennosc skutków związanych z uchyleniem i stwierdzeniem nieważności uchwały. Zgodnie bowiem z poglądem doktryny, zmiana lub uchylenie uchwały podjętej przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej nie czyni zbędnym wydania przez sąd wyroku, jeżeli zaskarżona uchwała może być stosowana do sytuacji z okresu poprzedzającego jej uchylenie lub zmianę (por. np. wyroki NSA z 4 sierpnia 2005 r., OSK 1290/04 i 1 września 2010 r., I OSK 368/10; CBOSA; również W. Kisiel w: Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, pod red. P. Chmielnickiego, Warszawa 2010, s. 805-806 oraz R. Lewicka, Kontrola prawotwórstwa administracji o charakterze powszechnie obowiązującym, Warszawa 2008, s. 220). Stwierdzenie nieważności uchwały przez sąd oznacza, że w tym zakresie wskazane unormowania należy traktować tak, jak gdyby nigdy nie zostały podjęte. Ta różnica między istotą i skutkami uchylenia aktu prawa miejscowego a stwierdzeniem jego nieważności w trybie kontroli sądowej, powoduje, że nie można uznać postępowania za bezprzedmiotowe. W orzecznictwie podkreśla się przy tym, z czym zgadza się Sąd orzekający w obecnym składzie, że zmiana lub uchylenie zaskarżonego do sądu aktu prawa miejscowego nie czyni zbędnym wydania przez sąd wyroku, jeżeli objęty skargą akt prawa miejscowego był i może być zastosowany do sytuacji z okresu poprzedzającego jego stwierdzenie nieważności, a w konsekwencji stanowić podstawę do kształtowania praw i obowiązków podmiotów prawa (por. wyrok NSA z 27 września 2007 r., II OSK 1046/07, wyrok NSA z 1 września 2010 r., I OSK 368/10, wyrok NSA z 4 listopada 2010 r., II OSK 1783/10, postanowienie NSA z 12 lutego 2013 r., II OSK 228/13: CBOSA).

Mając na uwadze powyższe, Sąd - na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. - orzekł, jak w sentencji wyroku.